

En ser en el temps...

Roger Costa-Pau

*[l'escritura que és acte,
que és desig*

no es vol definida des d'un hermetisme ni tampoc aspira a una racionalització estricta; perquè és mutable en la seva proliferació, de la mateixa manera que fluctua i gravita en el seu créixer vers i l'amunt i el devesall ensems.

ni fóra tampoc espasmòdica, perquè en cap cas el seu habitacle no té l'estintol en una involuntarietat dissimulant, poc més poc menys premeditada; ni en un intent d'extrafer matèries, sentits o bé signes a favor de cap onerosa autopromoció]

*[i l'escritura que és esguard,
que és corrent...*

irromp en el quefer de la desídia i reverteix en fluxos intercurrents;

en la mesura que és ribatge i és marjal, que és el camp des de l'arrel: set, magma i sediment al mateix temps,

en la mesura que és tot l'arran caminat de l'arbreda, que suma terra, aigua i escorça, i els senderols de múltiples mirades acrescudes en l'afinitat pretèrita, present i futura...

en la mesura que és sembra i moradenc, que és faïment i que és brancada; en la mesura que fa part de l'extrafusió de: una flama, l'acme, una agulla, el brot erecte. I la cresta, l'ogiva, un cimall, el bisell. O la proa, una daga, l'esclat: el llambrec contra el mur.]

Escriure com a persona

Ricard Creus

Agraïxo que se'm convidi a «Escriure en masculí», encara que potser sóc l'home d'aquests rodals que ha escrit més «en femení», si pensem que la meua novel·la *L'ocell* (1968) és escrita en primera persona del femení i que tinc un recull intítulat *Poemes de l'altra veu i de la meua* (1973),

on «l'altra veu» és la de la dona. Jo volia aprofundir en els entrebancs de relació de parella i, naturalment, de l'home penso saber-ne força —el que sempre m'ha estat un misteri és la dona, per això m'atrau—, i a l'hora d'escriure aquests poemes de conflicte amorós, que ennuvolen el dia a dia dels dos sexes, vaig pensar que si els escrivia des de l'home, tota l'estona hauria hagut d'estar parlant de la desconeguda, en canvi, si ho feia des de la dona podria treure els drapets al sol de l'home, que conec bé. Han passat els anys i en Sam Abrams diu que aquest meu recull és tan original i no sé quantes coses més i que un poemari així només l'ha escrit l'anglès Kenneth Rexroth: *The love poems of Marichiko* (1979), llibre que jo encara no he pogut llegir. D'altra banda, sempre he intentat escriure com a persona, oblidant-me del gènere, allunyant-me de l'antagonisme masculí-femení, que acaba excloent éssers i construint guetos. M'agrada l'equilibri i la perfecció estètica del yin/yang. Jo sempre he estat i estic contra guetos, contra fronteres, contra tot allò que separa.

El col·lectiu masculí d'aquest país ens ho hauríem de fer mirar, perquè, segons jo crec, en el terreny de la novel·la han estat dues dones qui se n'han emportat la palma: Víctor Català i Mercè Rodoreda, tot i que, encara ara, hi ha més d'un mascle que els nega el valor. A mi sempre m'ha interessat la literatura que han escrit les dones, siguin del nostre país o d'on siguin. No em refereixo a la literatura femenina tòpica. Com tampoc m'agrada la masculinitat que fa prepotent l'home. M'interessa la literatura impregnada d'una realitat profunda que no es deixa enganyar per elucubracions estèrils, elucubracions que es troben més sovint en el pensament dels homes que en el de les dones. Ja veieu, doncs, que seria més feliç en un món sense fronteres on tothom aspirés a «escriure com a persona».

Dues-en-una

Josep Domènech Ponsatí

escriptura mascla? mesclada
feta de múscul i moscat
testosterona i gràcia
de papallona blanca
mots-cavallot i gall i mar

